

Arrest

**nr. 156 262 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 april 2009 een aanvraag in tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 6 april 2010 ontvankelijk verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt op 15 september 2011 een beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest met nummer 72 455 van 22 december 2011 verwerpt de Raad het ingestelde beroep.

1.2. Verzoeker dient op 10 november 2011 een tweede aanvraag in om een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.3. Op 19 januari 2012 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt door de Raad vernietigd bij arrest nr. 93 873 van 18 december 2012.

1.4. Op 8 maart 2013 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 26 maart 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter - § 3 5 - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen - bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3° of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van «en vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 15.09.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 28.04.2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 28.04.2009, Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing d.d. 15.09.2011 wend reeds Ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden Ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter§3-5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel, dat bestaat uit twee onderdelen, wordt als volgt weergegeven in de synthesesamenvatting:

“11.1. De gemachtigde van de minister is zijn bevoegdheid te buiten gegaan door zelf te oordelen, zonder advies van de adviseur-geneesheer, dat de gezondheidstoestand van verzoeker niet gewijzigd was in vergelijking met die op het moment dat de vroegere beslissing van 15.9.2011 genomen werd.

De tekst van de wet heeft het enkel over "de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag..." die al vroeger werden ingeroepen. Vermits de gemachtigde geen geneesheer is, heeft hij niet de nodige bevoegdheid (medische expertise) om een medisch besluit te nemen.

Vergelijk met art.9ter § 3 4° waar een ambtenaar-geneesheer een advies moet verstrekken"

dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in ..."

Bovendien is die beslissing van 15.9.2011 genomen met miskenning van ondermeer art.3 EVRM en ook art.9ter door een al te beperkende interpretatie te geven aan die artikelen.

Inderdaad blijkt dat art 9ter niet vereist dat er een directe bedreiging zou zijn voor het leven of de integriteit van de verzoeker. Ook ernstige aandoeningen die geen directe bedreiging inhouden, kunnen schending van art.3 EVRM uitmaken, in sommige gevallen.

Zie: RvV arrest nr.93870 van -18 december 2012, dat verwijst naar arrest N:/Verenigd - ••

Koninkrijk , EHRM 27.05.2008, nr.26565/05

(...)

II.2,Art.9ter § 3 5° Vreemdelingenwet voorziet twee gevallen waarin een aanvraag onontvankelijk kan verklaard worden:

-de gevallen bepaald in art.9bis § 2 1° tot 3° (hier niet van toepassing)

*-of "wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het rijk **op grond van de huidige bepaling**"*

*Echter de vorige aanvraag art.9ter dateert van **25.4.2009**, terwijl de nieuwe bepaling van art.9ter § 3, 5°, waarop verweerder zich baseert, in de wet werd ingelast bij Wet inzake Diverse bepalingen van 29.12.2010 zodat de vorige aanvraag niet werd ingediend op grond van een nog niet bestaande wetsbepaling."*

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker het enige middel, zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift, integraal in zijn synthesesemorie reproduceert en volgende aanvulling toevoegt:

“STANDPUNT Verweerder:

Verweerder verwijst naar art.9ter §3,5° om te stellen dat het onnodig was de "grond" van de zaak te bekijken om het verzoek onontvankelijk te verklaren.

REPLIEK:

Er wordt niet geantwoord op het argument dat verweerder of zijn afgevaardigde niet de noodzakelijke medische expertise bezit om een medisch oordeel te vellen, ook als het gaat om de vergelijking met de vroegere inroeping van medische elementen. Het blijven "medische" elementen, het gaat niet om elementen in het kader van een vroegere aanvraag art.9bis.

(...)

STANPUNT Verweerder:

Verweerder stelt: “ Het is geenszins omdat in de afgelopen tweejaar enige wijzigingen werden aangebracht aan artikel 9terdat de essentie van art. 9ter zou zijn veranderd” want steeds werd verzoeker de gunst verleend dergelijke machtiging aan te vragen (wat dus volgens verweerder de "essentie" zou uitmaken)

REPLIEK:

De zinsnede "op grond van de huidige bepaling" betekent dat de vraag of het gaat om reeds vroeger ingeroepen elementen, moet beantwoord worden in vergelijking met aanvragen die ingediend werden op grond van het art.9ter §3,5° zoals dit vermeld werd in de Vreemdelingenwet met de Wet inzake diverse bepalingen van 29.12.2010.

• Verweerder vergelijkt echter met een vroegere aanvraag van 25.4.2009.Dit is onwettig.”

3.3. Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesesamenvatting als een processtuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Het begrip *“samenvatten”* kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd (RvS 3 november 2015, nr. 229.005; RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975).

Bij de verantwoording van amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat voorafging aan de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, waarbij de synthesesamenvatting werd heringevoerd, werd erop gewezen dat *“de meerwaarde van een synthesesamenvatting (...) meervoudig is omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”* (Parl.St. Kamer, 2012-2013, zittingsperiode 53, nr. 2572/002, p. 6).

Uit de in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesamenvatting.

Indien een verzoeker wel degelijk wenst te repliceren op de nota van de verwerende partij, kan hij een synthesesamenvatting indienen en daarin zijn middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien hij zijn middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt een verzoeker tegemoet aan de bekommernis om hem toe te laten te repliceren op het verweer tegen de middelen die hij wel wenst aan te houden zodat hij de middelen samenvat.

Het komt de feitenrechter toe om te oordelen of een middel (voldoende) is samengevat of niet. Het komt de feitenrechter tevens toe om te oordelen of een bepaalde samenvatting, waarin de middelen integraal worden herhaald, voldoende is aangevuld om als een werkelijke repliek op de nota te worden beschouwd.

Bijgevolg dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nu te onderzoeken of de in de synthesesamenvatting weergegeven repliek op de nota kan beschouwd worden als een werkelijke repliek op de nota. Dit is een feitenkwestie die geval per geval dient te worden bekeken.

3.4. Hoewel verzoeker zijn enig middel, zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift, integraal in de synthesesamenvatting reproduceert, kan de hierboven vermelde aanvulling worden beschouwd als een werkelijke repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975). Bijgevolg dient het middel uit de synthesesamenvatting als een ontvankelijk middel te worden beschouwd.

3.5. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de aanvragen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

3.6. De determinerende motieven van de bestreden beslissing luiden: “Op 15.09.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 28.04.2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 28.04.2009, Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing d.d. 15.09.2011 werd reeds ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene.”

Verzoeker stelt dat de gemachtigde zijn bevoegdheid is te buiten gegaan door zelf te oordelen dat de gezondheidstoestand van verzoeker niet was gewijzigd in vergelijking met de gezondheidstoestand op het moment dat de beslissing van 15 september 2011 werd genomen. Verzoeker verwijst naar de tekst van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en stelt dat vermits de gemachtigde geen geneesheer is, hij niet de nodige bevoegdheid heeft, dit is medische expertise, om een medisch besluit te nemen. Hij maakt de vergelijking met artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet waar de ambtenaar-geneesheer gehouden is een advies te geven. In zijn repliek merkt de verzoeker op dat de verwerende partij niet antwoordt op het argument dat de gemachtigde niet de noodzakelijke medische expertise bezit om een medisch oordeel te vellen, ook al gaat het om de vergelijking met vroegere inroeping van medische elementen. Hij benadrukt dat het om “medische” elementen gaat, niet om elementen zoals in het kader van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het volstaat *in casu* om te verwijzen naar de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Daaruit blijkt dat de wetgever ervoor heeft gekozen de bevoegdheid om een aanvraag onontvankelijk te verklaren “wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling” toe te wijzen aan de gemachtigde.

Een onontvankelijkheidsbeslissing genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet houdt geen beoordeling in over de grond van de voorgelegde aandoeningen, met name of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Deze beoordeling heeft de wetgever uitdrukkelijk toegewezen aan medische appreciatie van de ambtenaar-geneesheer, zoals blijkt uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

Een onontvankelijkheidsbeslissing genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet betreft slechts de vaststelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat behoort tot de appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris.

In zoverre verzoeker kritiek uit op het gegeven dat de wetgever deze bevoegdheid aan de gemachtigde heeft toegekend, die geen medische expertise bezit, en niet aan de ambtenaar-geneesheer, doet hij aan wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

In casu beperkt de gemachtigde zich tot de vaststelling dat het door verzoeker overgemaakt standaard medisch getuigschrift, dd. 12 oktober 2011, de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand, in het kader van de eerste aanvraag van 15 september 2011, bevestigt. Hij besluit dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is. Deze determinerende bevindingen zijn voldoende om de bestreden beslissing te schragen. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist of weerlegt dat de in punt 1.2. bedoelde tweede aanvraag melding maakt van dezelfde gezondheidstoestand in vergelijking met de eerste aanvraag. Gezien de vaststellingen van de gemachtigde, die niet worden weerlegd, kon de gemachtigde dan ook op wettige wijze, conform artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaren. Verwerende partij kan derhalve gevolgd worden waar zij stelt dat de *in casu* geen standpunt over de grond van de in punt 1.2. vermelde aanvraag moest worden ingenomen.

3.7. Verzoeker stelt dat de beslissing van 15 september 2011 waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter ongegrond werd verklaard, werd genomen met miskennis van artikel 9ter en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, daar deze bepalingen niet vereisen dat er een directe bedreiging zou zijn voor het leven of de integriteit van verzoeker. Dit middelonderdeel is evenwel gericht tegen een andere beslissing dan de huidige bestreden beslissing en is derhalve onontvankelijk. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker de mogelijkheid heeft om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de ongegrondheidsbeslissing van 15 september 2011. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 72 445 van 22 december 2011.

3.8. Verzoeker wijst er op dat artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet voorziet dat een aanvraag in twee situaties onontvankelijk kan worden verklaard.

Uit de wetsbepaling blijkt dat deze twee situaties de volgende zijn:

“- in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of

- wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Verzoeker merkt terecht op dat de eerste situatie *in casu* niet aan de orde is, maar wel de tweede situatie, waarbij hij struikelt over de woorden *“op grond van de huidige bepaling”*. Hij betoogt dat de vorige aanvraag dateert van 25 april 2009, terwijl artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, pas in de Vreemdelingenwet werd ingelast bij de wet van 29 december 2010 inzake diverse bepalingen. Hij stelt dat *“de vorige aanvraag niet werd ingediend op grond van een nog niet bestaande wetsbepaling”*. In zijn repliek stelt verzoeker dat de zinsnede *“op grond van de huidige bepaling”* betekent dat de vraag of het gaat om reeds vroeger ingeroepen elementen, moet beantwoord worden in vergelijking met de aanvragen die ingediend werden op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, *“zoals dit vermeld werd in de Vreemdelingenwet met de Wet inzake diverse bepalingen van 29.12.2010”*. De gemachtigde vergelijkt echter met een vroegere aanvraag van 25 april 2009 wat volgens verzoeker onwettig is.

Verzoeker kan in gans dit betoog niet worden bijgetreden. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt zeer duidelijk dat de wetgever de twee voormelde situaties waarin een aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard van elkaar wilde onderscheiden. Een eerste situatie heeft betrekking op de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 1° tot 3°, hetgeen een verwijzing inhoudt naar elementen ingeroepen in het kader van een asielaanvraag of van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad benadrukt dat de wetgever uitdrukkelijk geen melding heeft gemaakt van het geval in artikel 9bis, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Dit geval maakt immers de tweede situatie uit voorzien in artikel 9ter, § 3, 5°, met name het geval waar de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling, waarbij de zinsnede *“op grond van de huidige bepaling”* niet meer inhoudt dan een verwijzing naar *“dit”* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Met de zinsnede *“op grond van de huidige bepaling”* wilde de wetgever niet meer dan een onderscheid maken tussen elementen ingeroepen in het kader van een asielaanvraag of aanvraag om machtiging tot verblijf, enerzijds, en elementen ingeroepen in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, anderzijds. De woorden *“huidige bepaling”* slaan derhalve

enkel op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongeacht of artikel 9ter inmiddels werd gewijzigd, waarbij de verwerende partij terecht erop wijst dat de essentie van artikel 9ter niet is veranderd.

Verzoeker betwist niet dat de aanvraag van 15 september 2011 en de aanvraag van 10 november 2011 zijn gebaseerd is op dezelfde bepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Aldus konden deze aanvragen in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek voorzien in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, dan ook met elkaar worden vergeleken.

3.9. Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde zijn appreciatiebevoegdheid, hem toegekend in het licht van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, te buiten is gegaan. Er wordt niet aangetoond dat de gemachtigde artikel 9ter heeft miskend. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het enig middel, in zoverre ontvankelijk, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES